

פתח דבר

הספר הזה נולד לפני כעשר שנים; באחד הלילות התעוררתי, כשמשוהו לא ברור מעסיק את מוחי ולא נותן לי מנוח. ניסיתי את התרופה הברוקה למצבים כאלה: כוס קקאו פושר. אבל הפעם ללא הועיל. לבסוף, כמעט מתוך יאוש, לקחתי דף ועט והתחלתי לכתוב. להפתעתי, הדף התמלא במהירות, ואחריו עוד דף ועוד דף. לנגד עיני ראיתי איך אירועים מהעבר, דמויות, שברי זיכרונות, הופכים לפרקים פרקים, הצצים זה אחר זה בסדר מפתיע.

כתבתי ברצף עד אור הבוקר. שמרתי את הניירות ויצאתי לעבודה. אמרתי לעצמי שזו בוודאי אפיזודה חולפת. אלא שהעניין לא עזב אותי. בלילה הבא אפילו לא נרדמתי. וכך, בלילות "לבנים", ארוכים ומלאי עניין, נכתבו פרקי הספר.

ברור, אם כן, שהספר הזה, המתבסס כולו אך ורק על זיכרוני, אינו מתיימר להיות תעודה היסטורית. מראש אני מבקש מכם סליחה אם פה ושם תמצאו בו פרטים או אירועים אשר תיאורם אינו תואם במאת האחוזים את האמת ההיסטורית המדויקת. כל מה שמסופר פה הוא באופן בו אני חוויתי את הדברים, או יותר נכון: כיצד אני זוכר כיום את החוויות שעברתי. הספר הקטן הזה מנסה בסך הכל לתאר איך נער יהודי, שחי בגולה כמעט ללא חינוך יהודי, כשהוא במסלול לחיים בורגנים כמו רוב חבריו, הופך לציוני וסוציאליסט נלהב. איך הוא עוזב משפחה חמה ומלוכדת, הווי חיים מלא וקריירה מבטיחה, ומחליט להצטרף למהפכה החדשה של עמו, לעלות לישראל ולהיות חלוץ ברוח דרכם של הרצל ומרכס.

אני רוצה להקדיש את היצירה הקטנה הזאת לכל המשפחה שלי, הן בארץ והן בברזיל, ובעיקר לסוניה אשתי

ולעודד בני אשר הינם הרוח החיה מאחורי הוצאתה לאור.
כמו כן אני רוצה להקדישה לכל חברי ברור חיל, אשר על
אף כל הקשיים המרובים, ממשיכים לבנות ולהיבנות
ב"פינת ציון נידחת".

לסיום, אני רוצה להודות לכל אלה שסייעו בהוצאת
הספר לאור, ובעיקר לאהרן טלנברג, שעזר וייעץ.

אמיר